

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.887 van 6 juni 2018
in de zaak A. 225.142/XIV-37.711**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Samir Baki
 kantoor houdend te 2100 Antwerpen
 Gallifortlei 70
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 202.237 van 11 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 mei 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker had voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer “geen gemotiveerde afweging [wordt] gemaakt waarom er niet alleen geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand, maar ook geen sprake is van een schending van het verbod op een onmenselijke behandeling”. Nog volgens verzoeker komt het advies “er in feite op neer dat er geen enkel

verschil is tussen enerzijds een kritieke gezondheidstoestand en anderzijds een onmenselijke behandeling”.

In het bestreden arrest wordt hierop geantwoord dat “[u]it de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur van 18 oktober 2017 deel uitmaakt, blijkt dat de arts-adviseur van mening is dat verzoeker behandeld wordt voor een HIV-infectie en een verhoogde bloeddruk” en dat hieruit blijkt “dat het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit niet imminent aanwezig is omdat verzoeker momenteel wordt behandeld en omdat deze behandeling kan worden verder gezet in het land van herkomst”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder dat in de aanvankelijk bestreden beslissing “wordt erkend dat verzoeker een behandeling nodig heeft voor zijn aandoeningen en wordt vermeld dat deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, zodat op grond van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze wordt geconcludeerd dat verzoeker geen reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt hieruit “dat de verschillende gevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat dit niet gebeurd is”.

Met de aangehaalde motivering heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk de kritiek van verzoeker beantwoord en vastgesteld dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de beide in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bedoelde elementen heeft onderzocht. Het enige middel is kennelijk ongegrond wat de opgeworpen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht betreft.

In het bestreden arrest wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook vastgesteld dat “[w]at de overige aandoeningen van verzoeker betreft, wordt opgemerkt dat deze de medische voorgeschiedenis van verzoeker betreffen en dat in de voorgelegde medische attesten niet wordt vermeld dat deze aandoeningen nog actueel zijn”. Deze vaststelling vind steun in het administratief dossier zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze vermocht te besluiten dat “het geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek [betreft] dat deze (vroegere) aandoeningen niet worden vermeld” en dat “[v]erzoeker [...] niet aan[toont] welk nadeel hij zou ondervinden of hoe hij wordt geschaad door het gegeven dat de arts-adviseur in zijn advies

van 18 oktober 2017 zijn medische voorgeschiedenis slechts ten dele heeft vermeld en niet heeft verwezen naar de ziektes die in de door verzoeker voorgelegde medische attesten louter worden vermeld onder de rubriek ‘medische voorgeschiedenis’ en waarvan niet blijkt dat hij er thans nog behandeling voor heeft”. In het bestreden arrest wordt tevens opgemerkt dat “[i]n tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, [...] de arts-adviseur in zijn advies van 18 oktober 2017 niet [stelt] dat verzoeker arbeidsgeschikt zou zijn”. Verzoeker toont met een loutere herhaling van zijn eigen standpunt geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Waar verzoeker aanvoert dat “ten onrechte niet werd onderzocht of een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst” en hij betoogt dat hij in Marokko geen toegang heeft tot de nodige behandeling, blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan dat hij zich beperkt tot een loutere herhaling van het middel dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd, zonder dit op enige wijze te betrekken op de concrete vaststellingen in het bestreden arrest. Het middel is in die mate dan ook gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden of om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest, met verwijzing naar de relevante passages uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 oktober 2017, vast dat verzoeker niet aantoont dat de door de ambtenaar-geneesheer geschikt en beschikbaar geachte behandeling niet onder een HAART-behandeling (“highly active anti-retroviral therapy”) zou vallen. Met die vaststelling heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins zijn annulatiebevoegdheid overschreden.

Met de algemene kritiek dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte de algemene beschouwingen van de arts-adviseur omtrent de toegankelijkheid omtrent een ziekte van verzoeker, aanvaardt” en dat “de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest geen rekening houdt met zijn verzoekschrift en met de overgemaakte stukken”, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest en toont hij geenszins aan dat “de Raad het artikel 9ter Vreemdelingenwet, de bewijskracht van stukken, alsook de justitiële motiveringsplicht in artikel 149 Grondwet schendt”.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zes juni tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams